

ser vi Befrielsesværket resultere i en Skare ulykkelige, der har forslugt sig paa Tilværelsen og ækles baade ved sig selv og andre. Verden over møder vi Mennesker, der er opfyldte af Lede ved Eksistensen og dog ikke kan faa nok af den; som hader og forbander Livet og samtidig klæber ved det med alle deres Ønsker og Forhaabninger.“

Bjørn Hamre fandt det stadig ørkesløst at optage en Diskussion med den syge Mand, og Torben, som nu forstod Grunden til hans Tavshed, blev derpaa selv stille. Skønt han efterhaanden havde vænnet sig til at blive betragtet som en forrykt af sine Omgivelser, blev han nedslaaet, hver Gang han paany mødte denne fuldkomne Mangel paa Forstaaelse hos Folk, med hvem han tidligere havde kunnet dele Tanker. Og han havde altid sat Bjørn Hamre højt som en benaadet Digter, en Friluftssanger, skaaret ud af Folkets Side, frisk og stærk og frodig som Naturen i hans østjyske Hjemland.

Samtalen døde lidt efter lidt hen. Torbens Blik fulgte nogen Tid Frøken Hecht, der som sædvanlig gik ude paa Græsplænen og søgte efter Blomster, og det slog ham, at hendes Væsen var forandret. Tilsyneladende gik hun i sine egne, ubekymrede Tanker; men der var noget i den Maade, hvorpaa hun af og til førte Haanden prøvende hen over sit Livbælte eller rask slog Slørets Ender hen bag Ryggen, der sladrede af Skole og røbede Optagethed af Bjørn Hamres Nærværelse.

„Saa fik De nu den store Digter at se,“ sagde han til hende, da de kort efter Gæstens Bortgang fulgtes ind. „Han er en smuk Mand, ikke sandt?“

„Jo, det er han vist.“

Det lød ligegyldigt; men Torben var bleven mistænksom og fandt, at Tonen ikke var ganske ægte.

Om Aftenen, da hun gik ham tilhaande inde i hans Stue med Ordningen af Arkivet, førte han med Vilje atter Talen hen paa Digteren, og af de Spørgsmaal, hun gjorde ham, mente han at forstaa, at hun endnu var stærkt optaget af Besøget. Da hun senere læste højt for ham af Aviserne, syntes han ogsaa, at hun